

Organisatie en productie | **Organisation and production**
Vlaams Architectuurinstituut, A+ Architecture in Belgium

Directeur VAI | **Director VAI**
Sofie De Caigny

Directeur A+ Architecture in Belgium | **Director A+ Architecture in Belgium**
Lisa De Visscher

Concept
Roxane Le Grelle & Lara Molino

Productieleiding | **Production lead**
Nino Goyvaerts & Miriam Vervliet

Scenografie | **Scenography**
LMS

Techniek en opbouw | **Technical production**
Leon Duyck

Pers en communicatie | **Press and communication**
Egon Verleye

Brochure | **Booklet**

Introttekst | **Introduction text**
Sofie de Caigny & Lisa De Visscher

Project- en presentatieteksten | **Project- & presentation texts**
Léone Drapeaud, Roxane Le Grelle, Lara Molino,
Gitte Van den Bergh & Apolline Vranken

Vertaling | **Translation**
Patrick Lennon

Vormgeving | **Graphic design**
Ellen Beullens

Het programma van het Vlaams Architectuurinstituut wordt mogelijk gemaakt door
De Vlaamse Gemeenschap

The program of the Flanders Architecture Institute was made possible with the support of

Deze tentoonstelling is mede mogelijk gemaakt door de steun van
| De Vlaamse Overheid – departement Buitenlandse zaken
| Stiftung Insel Hombroich
| Ministerium für Heimat, Kommunales, Bau und Gleichstellung des Landes Nordrhein – Westfalen

This exhibition is made possible with the support of

Deze tentoonstelling is georganiseerd in het kader van de Vlaamse Week NRW (17.03.24.03.2019)

This exhibition is organised in the context of the Flemish Week NRW (17.03.24.03.2019)

grue.
We waren maar al te graag de ontwerpers geweest van het zwembad van Siza', vertrouwt grue. ons toe. 'Want ook al is er bijna niets, alles is er en niets is er teveel. Alleen maar enkele zeer contextuele lijnen, met en zonder programma, en zie daar, een geslaagde openbare ruimte.' De benadering van architectenstedenbouwkundigen en landschapsarchitect Marie Alléaume, Nathanaëlle Baës-Cantillon en Rodolphe Raguccia staat voor een combinatie van deze drie domeinen. Het vertrekpunt van hun ontwerpproces is de bepaling van 'constanten' die de gemeenschappelijke ontwikkelingsbasis vormen, gebaseerd op de morfologische basiswerking van de site en van een 'vage' programmatie waarbij wordt vermeden om de invulling van de ruimten té exact te gaan bepalen, gekoppeld aan een strategie van beschrijving en onderhandeling. Naast het bestuderen van de analyses die inzicht geven in de verschillende lagen van het territorium, voert grue. ook onderzoek naar de 'levensruimte'. Het grondgebied wordt bestudeerd in termen van capaciteit in plaats van resultaat.

Voor de reorganisatie van het Bessières-plein in Cahors stelde grue. voor om zo veel mogelijk beperkingen weg te nemen en het plein te doen schitteren door net de leegte en openheid te benadrukken. grue. ontwierp deze openbare ruimte volgens het matroesjka-principe. Op het plein komt een oasetuin die door zijn verheven ligging de aandacht trekt en 'een nieuwe centraliteit bovenaan de boulevard' vormt. De oasetuin, als een intieme plek, contrasteert met de grote leegte van het plein. In het midden bevindt zich een groot waterbekken van drie meter doorsnede in lokale steen waar men kan drinken. De inplanting respecteert de logica van de aangelegde tracés op het plein. Zoals een stukje natuur dat mee evolueert met de seizoenen, past deze open plek zich aan zijn functies en het weer aan.

'We would have loved to have been the designers of the Siza swimming pool', grue. confides. 'Because even though there is hardly anything, it's all there and nothing is excessive. Only a few contextual lines, with and without a programme, and look, a successful public space.' In their approach, architects-urbanists and landscape architect Marie Alléaume, Nathanaëlle Baës-Cantillon and Rodolphe Raguccia advocate a combination of these three domains. The starting point of the design process is the determination of 'constants' that form the communal base of development, founded on the basic morphological functioning of the site and of a 'vague' programme. In this, they avoid determining the spaces too exactly, and combine this with a strategy of description and negotiation. Besides studying the analyses that provide insight into the different layers of the territory, grue. also carries out research into the 'living space'. The territory is examined in terms of capacity instead of result.

For the redevelopment of Place Bessières in Cahors, grue. proposed to remove as many restrictions as possible and to bring out the square by emphasizing the emptiness and openness precisely. grue. designed this public space according to the matryoshka principle. The square is given a garden-oasis which, thanks to its elevated position, draws attention and forms 'a new centrality above the boulevard'. As an intimate place, the garden-oasis contrasts with the vast emptiness of the square. In the middle of the square there is a large basin with a diameter of three metres in local stone which people can drink from. The layout respects the logic of the lines drawn on the square. Like a patch of nature that evolves in step with the seasons, this open space adapts to its functions and the weather.

MADAM architectuur is het bureau dat architecten Door Smits en Marit Meganck in 2014 oprichtten. 'We zochten naar een eenvoudige en grafisch mooie bureaunaam die blijft hangen. Het heeft dus niet de feministische insteek die soms vermoed wordt.' Na vijf jaar bestaat de portfolio van Door en Marit voornamelijk uit projecten van kleine schaal. Vorig jaar startte de werf van hun eerste project op grotere schaal in samenwerking met het architectuurbureau Zampone.

Elk ontwerp is gebaseerd op de omgeving: 'We zoeken vanuit de context en het gevraagde programma naar een rationele houvast. Dat kan bijvoorbeeld een grid zijn, iets dat de ruimte inkadert', vertelt Door Smits. Vanuit die rationele onderlegger creëert MADAM een boeiende opeenvolging van plekken, elk met een specifieke sfeer, lichtinval, ritmering of doorzichten. Om de juiste verhouding en lichtinval te bepalen, maakt MADAM gebruik van maquettes, met telkens meer ingezoomde modellen die een ruimte uit het project of een fragment uitlichten. De architectuur van MADAM bereikt zo een detaillering en afwerking tot op de kleinste schaal. 'Men denkt daardoor soms dat we een interieurbureau zijn, maar we werken wel degelijk op verschillende schalen', benadrukt Meganck.

Bij de uitbouw van een woning in Halle, getiteld IRIS, omkadert het oude deel van de woning het doortzicht naar de nieuwe architectuur, die bestaat uit een keuken, kantoor en patio. De rode, verhoogde betonvloer speelt met verschillende niveaus en sluit op zithoogte aan op een patio. 'Het is een goede puzzel', zegt Marit Meeganck. 'IRIS betreft een complex en denses perceel, maar zonder veel toe te voegen krijgt het project een luchtigheid.' Het is een project dat de aanpak van MADAM architectuur typeert: op een pragmatische én gevoelsmatige manier zoeken ze het beste antwoord op de vraag van de bouwheer.

MADAM architectuur is the office that architects Door Smits and Marit Meganck founded in 2014. 'We were looking for a simple, graphically attractive name that sticks. So it doesn't have the feminist slant that is sometimes suspected.' After five years their portfolio consists mainly of projects on a small scale. Last year they started their first large scale project together with the architecture studio Zampone.

Each design is based on the environment. 'Starting out from the context and the requested programme, we look for a rational footing. This can be a grid, for instance, something that frames the space', Door Smits says. On the basis of that rational underpinning, MADAM creates a captivating succession of spaces with each a specific atmosphere, light incidence, rhythm and perspective. To determine the right ratio and light incidence, MADAM makes use of models, with each time closer models that shed light on a space from the project or a fragment. MADAM's architecture can thus reach a high level of detail and finishing on the smallest scale. 'As a result, people sometimes think that we are an interior design office, but in fact we really work on different scales', Meganck emphasizes.

In the extension of a house in Halle, called IRIS, the old part of the house frames the view onto the new architecture, which consists of a kitchen, office and patio. The red, raised concrete floor plays with different levels and connects at seat height with a patio. 'It is a good puzzle', says Marit Meganck. 'IRIS concerns a complex and dense plot, but without adding much, the project is made airy.' It is a project that typifies the approach of MADAM architectuur: to seek the best answer possible to the question raised by the client in a pragmatic and sensitive manner.

MADAM architectuur

Pascal Rahier en Serge Landtmeters volgden samen de opleiding tot burgerlijk ingenieur-architect in Louvain-la-Neuve. Sindsdien verloren ze elkaar niet meer uit het oog. Ze bouwden een gemeenschappelijk reservoir op van kennis en kunde, dat ze in 2001 in de praktijk wilden omzetten met hun eigen bureau, LRArchitectes. Hun Arsenal-project was het begin van een lange reeks succesvolle samenwerkingen. 'In ons nogal naïef en onwaarschijnlijk voorstel zat toch een zeker realisme', klinkt het. Die pragmatische naïviteit werd de signatuur van LRArchitectes, een bureau dat, zoals Pascal Rahier het treffend verwoordt, 'ervan droomt te ontwaken'. Enkele jaren later vervoegde Laure Bertrand het team als medewerkster, alvorens in 2015 vennoot te worden. Sindsdien werd de samenstelling van het bureau gestaag aangevuld met verschillende profielen. 'De vragen die we ons aan het begin van een project stellen zijn aanvankelijk altijd dezelfde, al zijn onze antwoorden anders', benadrukt Landtmeters. Het evenwicht binnen het team, de gelijkheid rond de tafel, en het kenmerkende pragmatisme garanderen dat het bureau voor elk project de juiste antwoorden vindt, evenals een nauwkeurigheid op alle niveaus, tussen alle parameters. Dat is de definitie van architectuur volgens LRArchitectes.

Als LRArchitectes met Arsenal gekozen heeft om zijn praktijk te illustreren aan de hand van een sociaal woningproject is dat volgens Pascal Rahier 'omdat de woningproblematiek in de ruimste zin van het woord vandaag diepgaande bezinning verdient'. De architecturale interventie is niet tot stand gekomen zonder overweging of vanuit het ego, maar wordt een politiek daad. De menselijke dimensie is op alle niveaus op een zinvolle manier aanwezig, zowel in de bakstenen als in het discours van deze architecten.

Pascal Rahier and Serge Landtmeters both trained as architectural engineers in Louvain-la-Neuve. Since then, they have travelled the same path. They built up a joint reservoir of knowledge and skills, which in 2001 they wanted to convert into practice with their own office, LRArchitectes. Their Arsenal project was the start of a long series of successful collaborations. 'Our rather naive and improbable proposal nevertheless contained a certain realism', they say. That pragmatic naivety became the signature of LRArchitectes, an office that, as Pascal Rahier aptly puts it, 'dreams of waking up'. A few years later, Laure Bertrand joined the team as a staff member, before becoming a partner in 2015. Since then, the team's make-up has grown with the arrival of different profiles. 'The questions we ask ourselves at the start of a project are initially always the same, even though our answers differ', Landtmeters emphasizes. That balance within the team, that equivalence around the table, and lastly that pragmatism ensure that the office comes up with the right answers for each project, as well as exactness on all levels, between all the parameters. That is the definition of architecture according to LRArchitectes.

When LRArchitectes chose with Arsenal to illustrate its practice by means of a social housing project, it was, according to Pascal Rahier, 'because the housing issue in the broadest sense of the term today deserves profound reflection'. The architectural intervention did not emerge without considerations and neither was it ego-driven. Instead, it became a political act. The human dimension is present in a significant manner at all levels, both in the bricks and in the discourse of these architects.

LRArchitectes

Dries Vens en Maarten Vanbelle richtten in 2006 hun bureau op. In tussentijd realiseerde het duo meer dan honderd projecten, waaronder nieuwbouw, verbouwingen en herbestemmingen, maar uitbreiden doen ze bewust niet. Door de vraag groot te houden, hebben ze de luxe om enkel de meest interessante projecten aan te nemen. Hun groeiend succes vertaalde zich in enkele onderscheidingen, zo ontvingen ze in 2015 de Archipelprijs JONG! voor hun project Gewad, in het kader van de Prijs voor Architectuur van de provincie West-Vlaanderen.

Atelier Vens Vanbelle is een jong bureau uit Gent dat naar eigen zeggen 'geen architectuur maakt voor architecten', maar een eindproduct aflevert waar vooral de bewoners zelf zich goed bij voelen. Hun ontwerpen ontstaan vanuit intense discussies, waarbij ze pas tevreden zijn als ze een gulden middenweg gevonden hebben die het beste van beide ideeën combineert. Vervolgens testen Vens en Vanbelle deze visie aan de hand van maquettes, wat diepgaand onderzoek naar lichtinval, tactiliteit en beleving toelaat.

Hun flexibele houding tegenover de bouwheren resulteert bovendien in meer vertrouwen en vrijheid, waardoor ze 'net iets verder kunnen gaan dan het voor de hand liggende'. Een tekenend voorbeeld voor hun gedurfde aanpak is het Kartasan House te Gent, waar de bouwvallige interne structuur vervangen werd door een eikenboom in het midden van een pentagonaal plan. Rond deze boom werden in een spiraalbeweging de verschillende verdiepen gepositioneerd, wat in combinatie met het behoud van de gevel verrassende zichten en onverwachte lichtinval oplevert. Behalve de structurele meerwaarde zorgt de materialiteit van de onafgewerkte stam voor een ruwe maar ook authentieke sfeer. Wat op het eerste zicht op een gimmick lijkt, levert een kwalitatief en betaalbaar resultaat op.

Dries Vens and Maarten Vanbelle founded their office in 2006. Since then, the duo has completed more than 100 projects, including new constructions, conversions and repurposings. But they have deliberately avoided expanding the office. By maintaining the level of demand, they have the luxury of only accepting the most interesting projects. Their growing success has translated itself in several awards, among them the Archipelprijs JONG! for their Gewad project in the context of the West Flanders Architecture Prize.

Atelier Vens Vanbelle is a young office from Ghent that, in its own words, 'does not make architecture for architects', but delivers an end product which the inhabitants in particular are happy with. Their designs emerge out of intense discussions, and they are only happy when they have found a happy medium that combines the best of both ideas. Vens and Vanbelle then test this vision using models. This allows for far-reaching research into light incidence, tactility and experience.

Their flexible attitude towards clients leads moreover to greater trust and freedom, as a result of which they can go 'that bit further than the obvious solution'. A telling example for their daring approach is the Kartasan House in Ghent, where the dilapidated internal structure was replaced by an oak tree in the middle of a pentagonal plan. The different floors were arranged around this tree trunk in a spiral movement, which, in combination with the preserved façade, produces surprising perspectives and light incidence. Besides the structural added value, the materiality of the coarse trunk ensures a rough but also authentic atmosphere. What at first sight seems like a gimmick yields a high-quality and affordable result.

Atelier Vens Vanbelle

ACROSS

16.03.2019 | 24.03.2019
Siza Pavillon, Raketstation Hombroich

Jonge architecten een podium geven is een essentieel onderdeel van een architectuurcultuur die zichzelf voortdurend wil vernieuwen. 8 bureaus werden in 2018 uitgenodigd om hun werk te presenteren in de vorm van een lezing. De reeks had geen inhoudelijk verbindende lijn maar wilde op een open manier jonge bureaus bevragen en uitdagen.

De gekozen bureaus bevinden zich allemaal op een interessant moment in hun ontwikkeling. De lezing vormde voor hen aanleiding om hun praktijk kritisch te bevragen en een aanzet voor een discours over het eigen werk. Als jong bureau zoeken ze hun eigen idioom dat ze ontwikkelen door de ervaring die ze opdeden onder de vleugels van gevestigde architecten te combineren met eigen praktijkervaring. Die praktijkervaring is vaak heel uiteenlopend: deelnames aan publieke wedstrijden, verbouwingen, interieuropdrachten en private opdrachten.

In de tentoonstelling krijgt elke jonge praktijk de mogelijkheid zich te presenteren met één object – een maquette, een meubelstuk, een kunstwerk, prototype of een ready made. Dat fungeert als pars pro toto voor de werkwijze van het bureau, zijn discours en zijn positie binnen de hedendaagse architectuurproductie.

De tentoonstelling is het resultaat van een samenwerking tussen A+, het Vlaams Architectuurinstituut en Bozar en groeide uit de lezingenreeks ACROSS die A+, het Vlaams Architectuurinstituut en ULiège sinds 2015 opzetten.

Giving young architects a platform is essential to an architecture culture that wants to keep renewing itself. Eight offices were invited in 2018 to present their work during a lecture. There was no red thread running through the series in terms of content. Rather, the series sought to question and challenge young offices in an open manner.

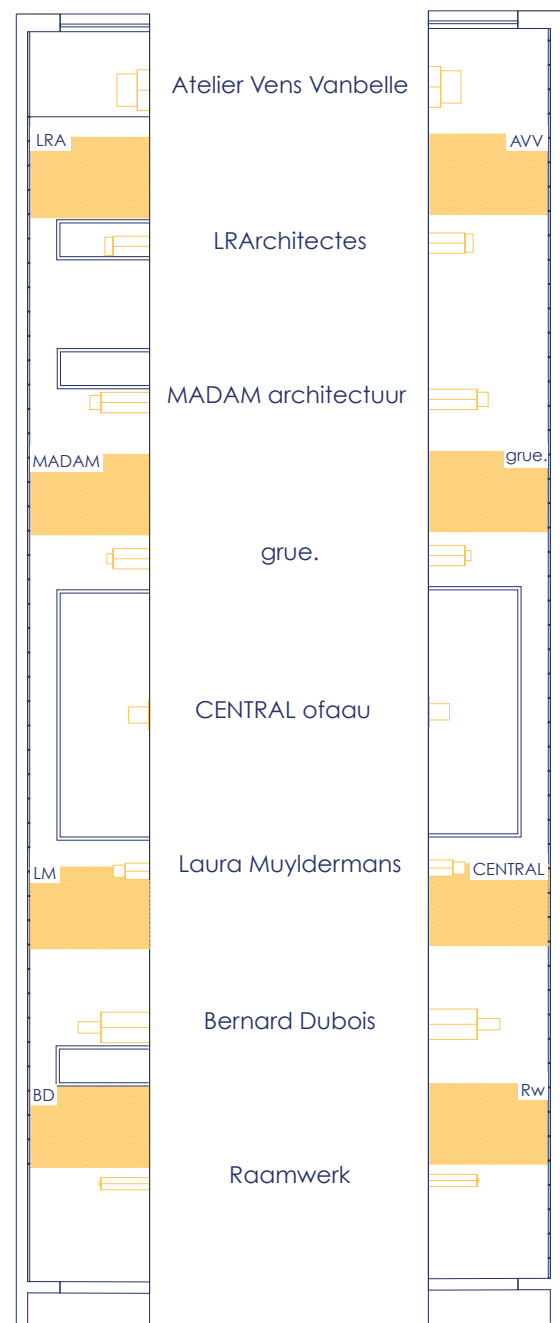
The selected offices all find themselves at an interesting point in their development. The lecture was an opportunity for them to question their practice critically and an occasion to develop a discourse over their own work. As young offices, they are looking for their own idiom, which they are developing by combining the experience they acquired under the wing of established architects with their own practical experience. That practical experience is often very wide-ranging: participation in public competitions, conversions, interior assignments and private commissions.

In the exhibition, each young office will have the opportunity to present itself with one object – a model, a piece of furniture, an artwork, a prototype or a ready-made. That object will function as a pars pro toto for the office's work method, its discourse and its position within contemporary architectural production.

The exhibition is the result of a collaboration between A+, the Flemish Architecture Institute and Bozar. It grew out of the lecture series ACROSS, which A+, the Flemish Architecture Institute and ULiège launched in 2015.

ACROSS

ACROSS

In hartje Gent werkt Raamwerk aan een steeds groeiend aantal Opdrachten van verschillende schaal. Na samen gestudeerd te hebben aan Sint-Lucas Gent richtten Freek Dendooven, Gijs De Cock en Jon D'Haenens in 2014 Raamwerk op, een 'collectief voor architectuur, stedenbouw en scenografie'. De naam weerspiegelt de visie dat hun architectuur geen dwingend programma oplegt, maar vrij ingevuld kan worden. Op elke schaal staat het concept van 'tussenruimte' – de niet-gebouwde ruimte die de structuur genereert – voorop, als gratis inzetbare ruimte. Hun doordacht gebruik van materialen en ruimte, leverde hen in 2018 alvast de 'Rookie of the Year Award' op.

In het jeugd- en ontmoetingscentrum in Lichtervelde zijn de ruimtes zelf bescheiden, maar worden ze bijzonder door hun schaal, verhouding, oriëntatie, en door de onderlinge schakeling tussen de verschillende programma-onderdelen. Via vides en binnenramen ontstaat een dynamiek van zien en gezien worden, en de circulatie via tussenruimtes laat veelzijdig gebruik toe. 'Je kunt het project zien als een opgeschaald huis in de brede zin van het woord' stelt architect Freek Dendooven van Raamwerk. 'Ieder kan zijn ding doen, maar tegelijk staat ook elke ruimte in contact met elkaar.' Om het maximale uit het ontwerp te halen werd de ruwbouw optimaal ingezet ter afwerking. 'We hebben het maximale kunnen geven dat mogelijk was volgens het budget', verklaart Dendooven. De kwaliteit van het JOC te Lichtervelde ligt grotendeels in het aanmoedigen van ontmoeting en activiteit, terwijl het ontwerp de jongeren ook de vrijheid geeft om te bepalen hoe ze de ruimtes willen gebruiken.

Based in the centre of Ghent, Raamwerk is working on an ever-growing number of assignments on different scales. After studying together at Sint-Lucas Gent, Freek Dendooven, Gijs De Cock and Jon D'Haenens founded Raamwerk in 2014, a 'collective for architecture, urbanism and scenography'. The name, Dutch for 'framework', reflects the vision that their architecture does not impose a compelling programme, but can be filled in freely. The concept of 'in-between space' – the unbuilt space that generates the structure – is foregrounded on every scale as a freely employable space. Their considered use of materials and space resulted in them winning the 'Rookie of the Year Award' in 2018 already.

The spaces in the Lichtervelde youth and community centre are themselves modest, but become special through their scale, ratio and orientation, and through the mutual connection between the different parts of the programme. Via voids and interior windows, a certain dynamic of seeing and being seen emerges, and circulation via the in-between spaces enables a versatile use. 'The project can be seen as a scaled-up house in the broad sense of the term', says architect Freek Dendooven. 'Everyone can do their own thing, but at the same time, each space is in contact with the other.' To get the most out of the design, the shell was used optimally for the finishing. 'We were able to give the most possible within the budget', Dendooven explains. The quality of the Lichtervelde youth and community centre lies largely in its stimulation of interaction and activity, while the design also gives the young the freedom to determine how they want to use the spaces.

Raamwerk

Bernard Dubois eigent zich ambivalente momenten uit de geschiedenis van de architectuur toe en speelt hun tegenstrijdigheden tegen elkaar uit. Op subtiele en humoristische wijze kruist hij verschillende referentiesystemen. Voor het eigentijdse karakter maakt Dubois aanspraak op een nieuw architecturaal eclecticisme. De referenties die hij gebruikt, vloeien voort uit momenten van spanning en tegenstrijdigheid in de geschiedenis van de architectuur van de 20ste eeuw. Dubois gelooft per definitie niet in het bestaan van revoluties binnen de architectuur, die hij beschrijft als een opeenvolging van momenten die onderling aan elkaar maar ook met de tijd gelinkt zijn, en waarvan de symbolische lading van bij de verschijning geleidelijk afneemt. Vertrekkende vanuit het filosofisch erfgoed van Lyotard, onderstreept Dubois uit het ongerijmde de barsten in de grote architecturale exposés.

De flagshipstore van Zadig & Voltaire in Parijs is een voorbeeld van de ontwerpmethodes van Bernard Dubois. Die kenmerkt zich door referenties en hommages. Voor dit ontwerp liet Dubois zich inspireren door ultra-eclectische codes, gaande van het haussmanniaans classicisme tot het brutalisme en het postmodernisme van de jaren 1980. Dit project laat duidelijk zien hoe Dubois de relatie tussen vorm en materialen in vraag stelt en heruitvindt. Zijn ruimtelijke ingrepen, maar ook de manier waarop hij ze laat zien, getuigen op geraffineerde wijze van zijn voorliefde voor momenten van twijfel en tegenstrijdigheid binnen het architecturale domein. Ze dragen bij tot nieuwe iconoclastische verbanden tussen esthetiek, techniek en ideologie.

Bernard Dubois

Bernard Dubois appropriates ambivalent moments in the history of architecture and plays their contradictions off against one another. He crosses different reference systems with subtlety and humour. As regards the contemporary character, Dubois lays claim to a new architectural eclecticism. The references he uses stem from moments of tension and contradiction in the history of twentieth-century architecture. By definition, Dubois does not believe in the occurrence of revolutions within architecture, which he describes as a succession of moments that are connected to one another but also to time, and whose symbolic connotation gradually decreases as soon as it appears. Starting out from the philosophical legacy of Jean-François Lyotard, Dubois underlines indirectly the cracks in the major architectural exposés.

The flagship store of Zadig & Voltaire in Paris is an example of Bernard Dubois's design method. It is characterized by references and homages. Dubois was inspired for this design by highly eclectic codes, ranging from Haussmannian classicism to the brutalism and postmodernism of the 1980s. This project shows clearly how Dubois questions and reinvents the relationship between form and materials. His spatial interventions, but also the way in which he shows them, are refined demonstrations of his fondness for moments of doubt and contradiction within the field of architecture. They contribute to new iconoclastic connections between aesthetics, technique and ideology.

De Brusselse Laura Muyldermans studeerde architectuur in België, Turkije en Japan en richtte acht jaar geleden haar eigen bureau op, wat ze tot eind vorig jaar wist te combineren met een plaats bij architecten de vylde vinck tailleu. De interventie 'Kijkgat' (ism. Atelier Starzak Strebicki) maakte op uitnodiging van het BRAVOURE-team deel uit van de Biennale van Venetië in 2016. In dit project in Strombeek werden voorbijgangers bewust gemaakt van een koeweide die zich achter een kloostermuur verborgen hield, en dat terwijl de omgeving steeds verder verstedelijkt. Een groot deel van haar projecten kunnen gezien worden als denkoefening rond hergebruik van ruimte, waarin ze zowel bewoners als omwonenden uitdaagt om anders met hun omgeving om te gaan en zo het bewustzijn van wat er voorhanden is aan te scherpen.

Het observatiepunt dat werd ontworpen door Laura Muyldermans, Olivier Goethals en Dirk Jaspaert (BAS) in het kader van een wedstrijd begin 2018, situeert zich in Doomkerke, een kleine West-Vlaamse gemeente gelegen tussen Brugge en Gent. De wedstrijdvraag bestond uit het ontwerpen van een panoramisch uitzicht op het omliggende landschap. De architecten opteerden voor een archetype, een nieuw herkenningspunt in de bestaande omgeving waarmee de bewoners zich kunnen vereenzelvigen. Een 'voor de hand liggende schoonheid tussen het vertrouwde en het surreële'. Op zoek naar een logisch en efficiënt systeem om met weinig materialen en een beperkt budget een zo hoog mogelijk platform te bouwen, stelt het trio als basisstructuur een hoogspanningsmast voor. Deze infrastructuur, die een vast onderdeel vormt van het Belgische landschap, zit verankerd in het collectieve geheugen. Dit project bevat elementen van zowel een artistieke interventie als van conventionele bouwprojecten en is dan ook kenmerkend voor de werkwijze van Laura Muyldermans.

The Brussels-based Laura Muyldermans studied architecture in Belgium, Turkey and Japan. She founded her own office eight years ago, managing to combine it until the end of last year with a position at architecten de vylde vinck tailleu. The 'Kijkgat' intervention (in collaboration with Atelier Starzak Strebicki) was part of the 2016 Venice Biennale at the invitation of the BRAVOURE team. In this project in Strombeek, passers-by were made aware of a meadow that was hidden behind a monastery wall, and that while the environment was being increasingly urbanized. A large number of her projects can be seen as thought exercises around the reuse of space, in which she challenges both residents and neighbours to treat their environment differently so as to sharpen the awareness of what is present.

The lookout designed by Laura Muyldermans, Olivier Goethals and Dirk Jaspaert (BAS) in the context of a competition in early 2018 is located in Doomkerke, a small West Flemish municipality between Brugge and Ghent. The competition brief consisted in designing a panoramic view onto the surrounding landscape. The architects opted for an archetype, a new landmark in the existing environment with which the inhabitants can identify. A 'natural beauty between the familiar and the surreal'. Looking for a logical and efficient system to build as high a platform as possible with few materials and a limited budget, the trio proposed a power pylon as its basic structure. This infrastructure, which is a permanent part of the Belgian landscape, is embedded in the collective memory. This project comprises elements both of an artistic intervention and of conventional building projects and is therefore also characteristic of Laura Muyldermans' work method.

Pierre Burquel, Radim Louda, Paul Mouchet en Valentin Piret studeerden samen aan La Cambre in Brussel. Nadien deden ze enkele jaren professionele ervaring op bij verschillende bureaus, maar in 2015 bundelden ze hun krachten in CENTRAL office for architecture and urbanism. Met dat bureau voor architectuur en stedenbouw willen de vier hun honger naar architectuurwedstrijden en nieuwe samenwerkingen stillen, en onderzoek doen naar projecten van verschillende schaal. De architecten gaan er prat op dat ze hun discipline beheersen, maar haar ook probleemloos kunnen ontwrichten. De CENTRAL-stijl valt, in hun eigen woorden, 'harmonieus uit de toon' in het Belgische architectuurlandschap. Het bureau bekijkt de gangbare architectuurpraktijk graag door een nieuwe bril, onder andere via intensieve samenwerkingen met fotograaf Maxime Delvaux en illustratrice Eva Le Roi. In hun werk bouwen zij mee aan de kleurrijke, levendige en tegelijk sobere signatuur van CENTRAL.

Voor het project 'Lille Archipels' stelt CENTRAL een kleurrijk decor voor, dat bestaat uit objecten met archetypische vormen en een minimalistische geometrie: een tribune, krukje, platform, tafel, oase en reuzenhoofd. Volgens de architecten onderscheidt een openbare ruimte zich onder meer door haar capaciteit om beweging en stilstand functioneel te verbinden en te articuleren. Deze twee dimensies, die in hun ogen complementair zijn, komen in dit project volledig tot hun recht. De implantatie van de 'eilanden' weerspiegelt immers niet alleen de omgeving, maar houdt vooral rekening met de drukke passage (tussen de stations Lille-Flandres en Lille-Europe). Daardoor kan de voetganger zich makkelijk verplaatsen en tegelijk even pauzeren in een huiselijke en gezellige sfeer.

Pierre Burquel, Radim Louda, Paul Mouchet and Valentin Piret studied together at La Cambre in Brussels. After having gathered a few years of professional experience at different offices, in 2015 they decided to join forces and to set up the CENTRAL office for architecture and urbanism. With this office, the team wishes to satisfy their hunger for architecture competitions and new collaborations, and to carry out research into projects on different scales. The architects take pride in the fact that they master their discipline, but can also dislocate it smoothly. The CENTRAL style is, in their own words, 'harmoniously incongruous' in the Belgian architectural landscape. The office likes to look at the common architectural practice through a new prism, among others via intensive collaborations with photographer Maxime Delvaux and illustrator Eva Le Roi. Their work contributes to CENTRAL's colourful, lively and at the same time sober signature.

For the project 'Lille Archipels', CENTRAL proposed a colourful décor, consisting of objects with archetypal shapes and a minimalist geometry: a stand, a stool, a platform, a table, oasis and giant head. According to the architects, a public space distinguishes itself among others through its capacity to connect and articulate movement and stasis functionally. These two dimensions – which are, in their view, complementary – come fully into their own in this project. The introduction of the 'islands' not only reflects the environment, but also, and especially, takes into account the busy circulation (between the stations Lille-Flandres and Lille-Europe). Pedestrians can thus move easily and at the same time pause in a pleasant, homelike atmosphere.

CENTRAL ofaau

Laura Muyldermans